

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Hrvatskoj Kostajnici
Hrvatska Kostajnica, Vladimira Nazora 10

Poslovni broj: P-265/2024-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Hrvatskoj Kostajnici, po sucu Renati Žličarić, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Žlof, OIB 00662246199, Sisak, Braće Čulig 9, zastupana po punomoćnicima ZOU Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnicima iz Siska, protiv tuženika OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, Split, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku odvjetniku Miroslavu Plašćar iz OD Žurić & Partneri d.o.o. Zagreb, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 3. rujna 2026., na ročištu za objavu presude 7. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe Ugovora o kreditu broj: 071218020014, sklopljenog između tužitelja i tuženika 18. prosinca 2007. godine u Sisku, sadržane u čl. 3. st. 1. i st. 3. Ugovora o kreditu, a koje glase:

„3.1. Kamatna stopa iznosi 8,99% (slovima:osamcijelihdevedesetdevetposto) godišnje, s tim da je kamatna stopa promjenjiva.

3.3. Promjena kamatnih stopa vrši se izmjenama i dopunama Odluke o kamatama Banke na čiju primjenu Korisnik kredita bezuvjetno pristaje.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB 52508873833, isplatiti tužiteljici Vesni Žlof, Ulica braće Čulig 9, 44000 Sisak, OIB: 00662246199, iznos od 920,05 €, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 20. srpnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. godine pa do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz

natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom na iznos od:

- 6,78 € počevši od 20.07.2008.,
- 10,68 € počevši od 20.08.2008.,
- 10,65 € počevši od 20.09.2008.,
- 10,62 € počevši od 20.10.2008.,
- 10,59 € počevši od 20.11.2008.,
- 10,56 € počevši od 20.12.2008.,
- 10,53 € počevši od 20.01.2009.,
- 10,50 € počevši od 20.02.2009.,
- 10,46 € počevši od 20.03.2009.,
- 10,43 € počevši od 20.04.2009.,
- 10,39 € počevši od 20.05.2009.,
- 12,54 € počevši od 20.06.2009.,
- 15,33 € počevši od 20.07.2009.,
- 15,28 € počevši od 20.08.2009.,
- 15,23 € počevši od 20.09.2009.,
- 15,17 € počevši od 20.10.2009.,
- 15,11 € počevši od 20.11.2009.,
- 15,06 € počevši od 20.12.2009.,
- 15,00 € počevši od 20.01.2010.,
- 14,94 € počevši od 20.02.2010.,
- 14,87 € počevši od 20.03.2010.,
- 14,81 € počevši od 20.04.2010.,
- 14,75 € počevši od 20.05.2010.,
- 14,68 € počevši od 20.06.2010.,
- 14,61 € počevši od 20.07.2010.,
- 14,54 € počevši od 20.08.2010.,
- 14,47 € počevši od 20.09.2010.,
- 14,40 € počevši od 20.10.2010.,
- 14,33 € počevši od 20.11.2010.,
- 14,25 € počevši od 20.12.2010.,
- 14,18 € počevši od 20.01.2011.,
- 14,10 € počevši od 20.02.2011.,
- 14,02 € počevši od 20.03.2011.,
- 13,94 € počevši od 20.04.2011.,
- 13,86 € počevši od 20.05.2011.,
- 13,77 € počevši od 20.06.2011.,
- 13,69 € počevši od 20.07.2011.,
- 13,60 € počevši od 20.08.2011.,
- 13,51 € počevši od 20.09.2011.,
- 13,42 € počevši od 20.10.2011.,
- 13,33 € počevši od 20.11.2011.,

- 13,24 € počevši od 20.12.2011.,
- 13,14 € počevši od 20.01.2012.,
- 13,05 € počevši od 20.02.2012.,
- 12,95 € počevši od 20.03.2012.,
- 12,85 € počevši od 20.04.2012.,
- 12,74 € počevši od 20.05.2012.,
- 12,64 € počevši od 20.06.2012.,
- 12,53 € počevši od 20.07.2012.,
- 12,42 € počevši od 20.08.2012.,
- 12,31 € počevši od 20.09.2012.,
- 12,20 € počevši od 20.10.2012.,
- 12,09 € počevši od 20.11.2012.,
- 11,97 € počevši od 20.12.2012.,
- 11,85 € počevši od 20.01.2013.,
- 11,73 € počevši od 20.02.2013.,
- 11,61 € počevši od 20.03.2013.,
- 11,49 € počevši od 20.04.2013.,
- 11,36 € počevši od 20.05.2013.,
- 11,23 € počevši od 20.06.2013.,
- 11,15 € počevši od 20.07.2013.,
- 11,22 € počevši od 20.08.2013.,
- 11,09 € počevši od 20.09.2013.,
- 10,95 € počevši od 20.10.2013.,
- 10,80 € počevši od 20.11.2013.,
- 10,66 € počevši od 20.12.2013.,
- 10,29 € počevši od 20.01.2014.,
- 9,05 € počevši od 20.02.2014.,
- 8,92 € počevši od 20.03.2014.,
- 8,78 € počevši od 20.04.2014.,
- 8,64 € počevši od 20.05.2014.,
- 8,50 € počevši od 20.06.2014.,
- 8,36 € počevši od 20.07.2014.,
- 7,15 € počevši od 20.08.2014.,
- 6,77 € počevši od 20.09.2014.,
- 1,33 € počevši od 26.09.2014., sve do isplate, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Ulica Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB 52508873833, naknaditi tužiteljici Vesni Žlof, Ulica braće Čulig 9, 44000 Sisak, OIB 00662246199, trošak parničnog postupka u visini od 1.484,82 €, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja, tj. od dana 7.10.2026., pa do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a

za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi dostavljenoj ovome sudu 13.8.2024. tužiteljica u bitnom tvrdi da joj je od strane tuženika odobren gotovinski kredit. Tužiteljica tvrdi da je Ugovorom o kreditu broj: 071218020014 (dalje: Ugovor o kreditu) sklopljenim dana 18. prosinca 2007. godine u Sisku između tužiteljice kao korisnice kredita i OTP banke d.d. kao tuženika. odobren kredit u iznosu od 100.000,00 HRK pod uvjetima i rokovima dogovorenim i utvrđenim Ugovorom o kreditu. Tužiteljica tvrdi da joj je kredit odobren na rok od 10 godina (120 mjeseci), te je ugovoreno da će se njegova isplata vršiti u 120 jednakih mjesečnih anuiteta čiju visinu utvrđuje Banka planom otplate. Tužiteljica tvrdi da su nepoštene i ništetne odredbe čl. 3. st. 1. i 3. Ugovora o kreditu, koje glase: *3.1. Kamatna stopa iznosi 8,99% (slovima: osamcijelihdevedesetdevetposto) godišnje, s tim da je kamatna stopa promjenjiva. 3.3. Promjena kamatnih stopa vrši se izmjenama i dopunama Odluke o kamatama Banke na čiju primjenu Korisnik kredita bezuvjetno pristaje.* Tužiteljica tvrdi da nepoštenost navedenih odredaba Ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru kod kojeg tužiteljica nije imala mogućnost pregovaranja o sadržaju svake pojedine odredbe, čime je uzrokovana znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a pojam nepoštene ugovorne odredbe u potrošačkim ugovorima bio je istovjetno reguliran i u čl. 81. st. 1. ZZP/03.: ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužiteljica tvrdi da prema odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tužiteljica tvrdi da je naprijed citiranom odredbom, iako Republika Hrvatska tada još nije bila punopravna članica EU, u bitnom preuzet sadržaj čl. 3. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima od 5. travnja 1993. Tužiteljica tvrdi da postupanje tuženika (zadržavanje prava da jednostrano mijenja kamatnu stopu svojim internim aktima) je u suprotnosti s temeljnim načelima obveznog prava: načelom ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu i načelom savjesnosti i poštenja, propisanim u čl. 3. i čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 itd.; dalje u tekstu: ZOO), te se isto kosi i s načelima dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava iz čl. 5. i čl. 6. ZOO. Dodatno, ZZP je propisivao da odredbe pisanih ugovora moraju biti lako razumljive, što ovdje nije bio slučaj, jer je na temelju spornih ugovornih odredbi tužiteljica kao potrošač znala jedino visinu kamatne stope na dan sklapanja Ugovora o kreditu. Tužiteljica tvrdi da su ugovori pisani stručnom terminologijom nerazumljivi prosječnom potrošaču, a službenici Banke pri sklapanju ugovora tužiteljici nisu detaljno objasnili po kojim kriterijima banke jednostrano mijenjaju visinu kamatne stope tijekom trajanja kredita, te tužiteljica nije mogla procijeniti kolika će kamata biti u budućem kreditnom razdoblju i koliki će biti krajnji ekonomski opseg njezine obveze, radi čega je ista stopa bila neodređena i neodrediva, što je prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO razlog ništetnosti ugovora. ZZP propisuje da je nepoštena odredba ništetna, s tim da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez nje. Tužiteljica tvrdi da se radi o prisilnom propisu, iz toga dodatno,

temeljem čl. 322. ZOO kao općeg zakona koji regulira obvezne odnose, proizlazi da je Ugovor o kreditu ništetan. ZOO propisuje da takav ugovor i dalje može opstati kad ništetnost pojedine odredbe bude ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen njenog sadržaja i vrijedio bez nje (pravila o djelomičnoj ništetnosti iz čl. 324. ZOO). U ovom kontekstu treba spomenuti i da ZZP daje primjere (zabranjenog) zavaravajućeg oglašavanja, među kojima se kao sporno ističe i oglašavanje koje se odnosi na cijenu, način izračuna cijene (a kamatna stopa je upravo cijena kredita) te uvjete prodaje proizvoda ili uvjete obavljanja usluge. 4. Pravna utemeljenost iznesenog u t. 3. ove Tužbe potvrđena je brojnim odlukama i presudama sudova Republike Hrvatske i Europskog suda analogno primjenjivim na ovaj slučaj, a posebno: 4.1. Odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. kojom je djelomično potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 4. srpnja 2013. donesena u postupku protiv, između ostalih, i ovdje tuženika, a po tužbi Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača, kojom je utvrđeno da je tuženik u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, te koja je kao takva ništava. Tužiteljica tvrdi da je u ovom sporu nesporno da se o odredbi prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s odlukom banke nije pojedinačno pregovaralo, a tuženici niti ne tvrde da su potrošači mogli utjecati na njen sadržaj i uvrštavanje u tekst ugovora. Tužiteljica tvrdi da tuženik niti ne spore činjenicu da ni ugovor ni opći uvjeti na koje se pojedini ugovor poziva ne sadrže niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope. Tužiteljica tvrdi da pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, dakle, kad sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora i sl., mogu se pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava. Tužiteljica tvrdi da ugovor o kreditu sadrži dva promjenjiva bitna elementa – osim promjenjive kamatne stope, oni sadrže i valutnu klauzulu, što obvezu kreditoprimca (ovdje tužitelja) čini još rizičnijom. Tužiteljica tvrdi da tuženici imaju vrlo složene opće odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koje su stoga nerazumljive i samo stvaraju privid postojanja objektivnih kriterija, a u ugovoru su inkorporirani opći uvjeti poslovanja tuženika koji sadrže dodatan broj različitih kriterija, pri čemu je odnos između njih nejasan – tako dolazi do situacije da se pojedina banka-tuženik može pozvati na bilo koji od njih, a brojni i nepovezani kriteriji ne daju temelj za ocjenu da se radi o objektiviziranim kriterijima koji bi se mogli podvesti pod pojam odredivog predmeta obveze u smislu čl. 272. ZOO, jer ugovor ne sadrži podatke na temelju kojih se predmet obveze može odrediti, a još manje se radi o kriteriju koji bi prosječni potrošač mogao razumjeti. Tužiteljica tvrdi da je Presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. RevT-249/14 od 9. travnja 2015. godine, potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda koja odluka u svom obrazloženju kod ocjene poštenosti ovih ugovornih odredbi treba imati na umu i činjenicu da su korisnici kredita kao potrošači u odnosu na banke kao trgovce faktično bili u ovisnom položaju, te dovedeni u situaciju: uzmi ili ostavi („*take it or leave it*“), pošto praktički nisu imali mogućnosti drugog načina namicanja potrebnog novca, izvan kredita koje su odobravale tužene banke pod uvjetima koje su one diktirale. Tužiteljica tvrdi da nisu prihvatljivi navodi tuženih banaka da su potrošači imali valjan mehanizam suprotstaviti se jednostranoj odluci banke o promjenjivoj kamatnoj stopi stavljanjem reklamacije na istu, kada je svakom potpuno jasno da se reklamacijom doista ne bi moglo utjecati na izmjenu jednostrane odluku banke o promjeni kamatne stope, koja odredba je

sadržana u standardnom ugovoru prethodno formuliranom od banke. Tužiteljica se poziva na Odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019. godine, u kojoj se navodi da je ništetna i nepoštena ugovorna odredba o redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom Odlukom tuženika, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale i ugovorom utvrdile egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, na štetu potrošača. Tužiteljica se poziva na Presudu Europskog suda (ECJ) u predmetu C-26/13 od 12. veljače 2014. godine u odnosu na tumačenje čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ (*"Procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene."*), u kojoj je izraženo stajalište prema kojem se navedeni stavak treba tumačiti na način "da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u ovom konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope, kao i odnos s drugim odredbama ugovora odnosno općih uvjeta poslovanja koje se na to odnose tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze." Tužiteljica tvrdi da čl. 296. st. 1. ZOO-a propisuje da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljajući ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Tužiteljica se poziva na Presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-2296/2021 od 19. travnja 2022. godine, kojom se potvrđuje presuda Općinskog suda u Rijeci u kojoj je, između ostalog, navedeno da tuženik neosnovano smatra da se utvrđenja iz navedenih presuda u kolektivnim sporovima ne mogu primijeniti na kunske kredite kakav je i predmetni jer se povreda kolektivnih prava i interesa navedenih u tim odlukama se odnosi na sve kredite bez obzira na valutu, a ne samo na kredite u kojima je glavnica bila vezana uz švicarski franak. Dalje u obrazloženju naprijed citirane odluke se tvrdi da su odlukama donesenim u kolektivnom sporu Udruge Franak postavljeni standardi za ocjenu ništetnosti po odredbama ZZP/03 pa je, da bi se iste primijenile na korisnike kredita u drugim valutama, potrebno tek provesti dodatni test nepoštenosti spornih odredaba ugovora o kreditu, za čije prolaženje su u tužiteljičinom slučaju ispunjene sve pretpostavke. Tužiteljica se poziva na presude Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-71/2017 od 6. ožujka 2018., presudu GŽ-1602/2017 od 31. ožujka 2017., presudu br. GŽ-620/2017 od 23. studenog 2017., Rješenje Županijskog suda u Osijeku posl. br. GŽ-1383/2017 od 24. veljače 2022. kojim je utvrđeno da je određena odredba ugovora o kreditu nepoštena kada se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i kada je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužiteljica tvrdi da je temeljem odredbi Ugovora o kreditu bila dužna otplaćivati kredit u iznosu od 100.000,00 HRK, uz plaćanje promjenjive kamatne stope, ovisno isključivo o samostalnoj odluci tuženika koji pritom nije bio vezan nikakvim objektivnim parametrima. Tužiteljica tvrdi da su ispunjeni svi uvjeti koji se u ovakvim predmetima zahtijevaju za priznavanje tužbenog zahtjeva: Ugovor o kreditu sklopljen je u razdoblju u kojem nije bila propisana obveza banaka da promjenjive kamatne stope nužno moraju biti ugovorene povezivanjem na određenu referentnu kamatnu

stopu uvećanu za promjenjivi dio, što su banke protumačile kao dopuštenje da jednostrano, bez jasnih kriterija zadrže pravo manipuliranja visinom kamatnih stopa svojim internim aktima. Tužiteljica tvrdi da tuženik kao savjesni gospodarstvenik, odnosno banka se treba rukovoditi načelom savjesnosti i poštenja, u interesu obje ugovorne strane odrediti elemente za koje se veže promjena i način njihove primjene te s tim određenjima detaljno upoznati potrošače/korisnike kredita. Tužiteljica tvrdi da je tuženik postupio i suprotno odredbi čl. 10. st. 2. ZOO o ponašanju i ispunjavanju obveza, koja propisuje da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima, odnosno pažnjom dobrog stručnjaka. Ugovorena je promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke (upravo takve odredbe u čl. 3. st. 1. i 3. sadrži Ugovor o kreditu sklopljen između tužiteljice i tuženika). Tužiteljica tvrdi da su joj naprijed navedene odredbe, kao i svakom prosječnom potrošaču, bile nejasne i teško razumljive, a u banci im njihove moguće posljedice nisu potanko objašnjene, niti se o uvrštavanju istih u tekst ugovora pojedinačno pregovaralo, budući da se banke pri kreditiranju potrošača služe standardnim/tipskim ugovorima. Tužiteljica tvrdi da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, temeljnom načelu obveznog prava, nastala znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

2. U svom odgovoru na tužbu od 25.9.2024. tuženik u bitnom u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev kako po osnovi, tako i po visini. Tužitelj u svojoj tužbi navodi kako je s tuženikom sklopio Ugovoru o kreditu broj 071218020014 (dalje kao: „Ugovor o kreditu“) kojim je bilo ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva, te da je tuženik tijekom razdoblja otplate periodički mijenjao (povisio) prvotno ugovorenu kamatnu stopu. Kao razlog osnovanosti svojeg tužbenog zahtjeva, tužitelj se u Tužbi poziva na presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 i pokušava svoj tužbeni zahtjev „podvesti“ pod utvrđenja iz navedene presude tvrdnjom da je naslovni sud dužan držati se utvrđenja iz te parnice prilikom odlučivanja o predmetnom tužbenom zahtjevu. Tuženik tvrdi kako se u postupku pred VTSRH odlučivalo o tužbenom zahtjevu udruge Potrošač koja se isključivo referirala na ugovore o potrošačkom kreditiranju u kojima je ugovorena valutna klauzula (CHF). Upravo je bit cijele parnice pred VTSRH bila tvrdnja tamo tužitelja da su ugovori koji sadrže i valutnu klauzulu u CHF i odredbu o jednostranoj metodologiji promjene kamatne stope pretegotni za potrošače jer sadrže dva varijabilna elementa, od kojih je kod prvog, uslijed financijske krize, došlo do drastičnih promjena. Tuženik se poziva na prigovor zastare utuženih iznosa. Naime, tužitelj, pozivom na odredbe Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11; dalje kao: „ZOO“) o stjecanju bez osnove potražuje iznose koje je tuženik navodno osnove bez stekao u razdoblju od travnja 2008. do podnošenja tužbe. Tuženik tvrdi da i u slučaju kada bi se utvrdila ništetnost dijela odredbe Ugovora kako navodi tužitelj, zastarni rok teče od dana sklapanja ugovora, odnosno isplate po osnovi koja je naknadno otpala. Ovo stajalište potvrđeno je i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 kako slijedi: *„Međutim, osnovan je revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava na koje ukazuje prvotuženik u svojoj reviziji kada navodi da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili odredbe čl. 361. st. 1. u svezi čl. 371. ZOO. Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene*

odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dospijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993.. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Tuženik tvrdi u ukoliko bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik tvrdi i da se kod predmetnog Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su tuženiku plaćani kao anuiteti. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, svi iznosi koje je tužitelj platio u korist računa tuženika prije 2022. godine po osnovi Ugovora o kreditu su zastarjeli. Tuženik se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-2637/2023 od 9.4.2024. u kojoj je zauzeto jedno novo stajalište koje definitivno dovodi u pitanje doseg zastare restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnih odredbi. U ovoj je presudi VTS istaknuo da iako ima u vidu presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojem zastara restitucijskog zahtjeva teče od presude kojom je ništetnost utvrđena, zastara restitucijskog zahtjeva ima teći od trenutka kada je došlo do stjecanja na temelju takve odredbe. Tuženik se poziva na utvrđenje iz presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-2637/2023 od 9.4.2024. Tuženik tvrdi da u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva, pogrešno tužitelj smatra da osnovu tužbenog zahtjeva ne treba dokazivati, nego u svojoj tužbi naprosto navodi da je ugovorna odredba ništetna u skladu s utvrđenjima iz presude VTSRH broj PŽ-7129/13. Tuženik tvrdi, a što se tiče pravila o ništetnosti u širem smislu, propisanih Zakonom o zaštiti potrošača (NN 79/2007 pa nadalje; dalje: ZZP) primjenjivog na predmetni Ugovor, u čl. 99. tog zakona određeno je da „*nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive*“, dok je čl. 96. određeno da se „*ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača*“. Tuženik tvrdi da u konkretnom slučaju tužitelj neće biti u mogućnosti dokazati osnovanost svog tužbenog zahtjeva, i to iz sljedećih razloga. Naime, da bi se određena ugovorna odredba utvrdila ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da se je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja), a niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, prema tome osnova za stjecanje utuženih anuiteta nije otpala i ne može se primijeniti članak 1111. st. 3. ZOO-a. Tuženik se u bitnom poziva na Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07, 79/09), tako i na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15). Tuženik tvrdi da se o spornoj odredbi pregovaralo, da je ista jasna, uočljiva i lako razumljiva, a ugovor je solemniziran u kojem se slučaju razumljivost predmnijeva s obzirom na

obvezu javnog bilježnika da upozori stranke na nerazumljive odredbe. Tuženik prigovara postavljenoj visini tužbenog zahtjeva, s obzirom da ista ne proizlazi niti iz jednog dokaznog prijedloga dostavljenog od strane tužitelja. Tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi financijskom vještačenju na okolnost visine tužbenog zahtjeva. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obvezati tužitelja na naknadu troška vođenja ovog parničnog postupka tuženiku.

3. Podneskom od 11.11.2024. tužiteljica se očituje da je istaknut prigovor zastare neosnovan, te se poziva na pravno shvaćanje sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30.1.2020. koje glasi: "zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustavovljena ništetnost ugovora". Tužiteljica tvrdi da je potrebno provesti test nepoštenosti sporne ugovorne odredbe jer je tužiteljica sklapanjem spornog ugovora kao potrošač bila dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku kao trgovca jer je formulacija ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora takva da je tužiteljica kao korisnik kredita znala kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora ali nije mogla ocijeniti zašto, kako i u kojem smjeru će se mijenjati kamatna stopa kredita tijekom budućeg razdoblja. Tužitelj tvrdi da je spornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik izbjegao utjecaj tužiteljice na kamate što je suprotno odredbi članka 247. ZOO-a. Nadalje, glede pozivanja tužitelja na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu tužitelj tvrdi da su tamo postavljeni standardi za ocjenu ništetnosti spornih ugovornih odredaba. Nadalje, tužitelj se poziva na presude Županijskog suda u Dubrovniku broj GŽ-88/2021, presudu Županijskog suda u Zagrebu broj: GŽ-4069/2022, te tvrdi da u kontekstu tužbe gdje se poziva na odluke donesene u kolektivnom sporu su samo postavljeni standardi za ocjenu nepoštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Tužitelj se poziva i na presudu Županijskog suda u Varaždinu GŽ-641/2022, a to pravno shvaćanje potvrđuje i stav suda Europske unije izražen u presudi u predmetu C-485/19 od 22.4.2021. Zbog brojnih dvojbi koje su se pojavljivale u praksi tužitelj se poziva na izraženo mišljenje sjednice građanskog odjela VS RH od 31.1.2022. koje odgovara na sporno pitanje o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Tužitelj nadalje tvrdi da je neistinit navod tuženika da se prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tužiteljicom pojedinačno pregovaralo o svakoj odredbi ugovora, a odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i načinu njenog mijenjanja kroz razdoblje otplate kredita nisu jasne ni razumljive, te nema mjesta primjeni čl. 84 ZZP/03. Nadalje, tužitelj tvrdi da promjenjiva kamatna stopa nije ništetna zbog same činjenice ugovorene promjenjive kamatne stope, niti zbog same visine ugovorene početne kamatne stope, nego zbog činjenice da se potrošača nepošteno obvezalo da bez unaprijed ugovorenih parametara promjenjivosti pristane na pravo tuženika da svojim jednostranim aktima vrši promjene kamatne stope tijekom otplate kredita. Tužitelj tvrdi da je tuženik na taj način osigurao mehanizam zaštite od izvanrednih tržišnih okolnosti koji tužiteljici nisu bili na raspolaganju. Tužitelj tvrdi sa sukladno ZOO-a ugovorna obveza mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, a ugovor je ništetan kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv.

4. Sud je na okolnost činjeničnih navoda tužbe saslušao tužiteljicu koja u svom iskazu tvrdi da je predmetni kredit bio gotovinski koji joj je isplaćen u iznosu od 100.000,00 kn sa rokom otplate od 10 godina. Tužiteljica tvrdi da s tuženikom kao bankom nije ni o jednoj odredbi pojedinačno pregovarala u svezi predmetnog kredita, već je od banke dobila ponudu na koju ponudu nije mogla utjecati. Tužiteljica tvrdi da je kredit bio u kunama, a prilikom davanja ponude banka joj je rekla koliki će biti mjesečni anuitet. Tužiteljica tvrdi da o kamatama tuženik ništa posebno nije rekao i o kamati nije posebno pregovarano. Tužiteljica tvrdi da je pročitala ugovor o kreditu, a u odnosu na kamatnu stopu u ugovoru je pisalo da je kamata promjenjiva, a početno ugovorena kamatna stopa je bila 8 cijelih nešto % godišnje. Tužiteljica tvrdi da joj nije od strane tuženika objašnjeno na koji način se mijenja kamatna stopa niti kada će se promijeniti. Tužiteljica tvrdi da je početni anuitet kredita bio 1.200,00 kn, no isti je za određeno vrijeme narastao na 1.400,00 kn. Tužiteljica tvrdi da joj je rata kredita rasla upravo zbog porasta kamatne stope slijedom čega je prijevremeno otplatila kredit 2014.. Tužiteljica tvrdi da je osobno otplaćivala kredit i osobno ga otplatila u cijelosti. Tužiteljica tvrdi da su joj novčana sredstva putem kredita trebala isključivo za osobne potrebe jer je u to vrijeme imala dva studenta tj. dvoje djece koji su studirali te joj je novčani iznos bio potreban za školovanje djece i za stambeno zbrinjavanje odnosno uređenje stana u kojem sad živi. Tužiteljica tvrdi da je u to vrijeme imala samo taj jedan kredit, s kojim je uspjela podmiriti potrebe za koje joj je trebao novac od tog kredita, a kasnije je podigla i drugi kredit kako bi zatvorila predmetni kredit kod tuženika, a koji je kredit novi podigla također kod tuženika. Tužiteljica tvrdi da u periodu otplate u odnosu na početni anuitet, mjesečni anuitet je stalno rastao te nije bilo perioda kada je rata bila manja od početno ugovorenog. Tužiteljica tvrdi da je Ugovor sastavio tuženik samostalno, a u kojem sastavljanju ugovora tužiteljica nije sudjelovala, te nije mogla utjecati niti na jednu stavku ugovora o kreditu. Tužiteljica tvrdi da je predmetni kredit bio osiguran policom životnog osiguranja. Tužiteljica tvrdi da joj je anuitet mjesečno porastao sa 1.200,00 na 1.400,00 kn, odnosno 200,00 kn je bila razlika između početno ugovorenog, a prilikom prihvata ponude nitko nije rekao da će joj mjesečni anuitet toliko porasti niti kada će porasti. Tužiteljica tvrdi da je pročitala ugovor i pročitala da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, no ne sjeća se da je u tom članku pisalo temeljem čega će biti promjena kamatne stope. Tužiteljica tvrdi da u vrijeme ishođenja predmetnog kredita nije bila član trgovačkog društva niti je imala registriran obrt, a nekretninu koju je uređivala sa sredstvima ostvarenim predmetnim kreditom nije iznajmljivala već ju je koristila za stanovanje zajedno sa suprugom i dvoje djece. Tužiteljica tvrdi da na nekretnini, a koja se nalazi na adresi na kojoj sada živi tužiteljica nikada nije bilo registrirano trgovačko društvo ili obrt. Tužiteljica tvrdi da nije razumjela sve odredbe ugovora te tvrdi da u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu je mislila da je ta odredba kako treba biti i nije razmišljala da će se kamata mijenjati odnosno da će porasti rata kredita. Tužiteljica tvrdi da se nije savetovala s nikim u svezi predmetnog kredita te da se nije imala s kim savjetovati osim sa službenikom banke koji joj ništa nije rekao u svezi sporne odredbe. Tužiteljica tvrdi da je pročitala ugovor o kreditu te da je vjerojatno pročitala i čl. 3. st. 3 ugovora no u tom trenutku nije razmišljala da će joj rasti rata kredita, te tvrdi da u to vrijeme nije razumjela što ista odredba znači te tvrdi da je pročitala čl. 17.5. ugovora o kreditu, ali joj nije bilo jasno na što se to odnosi, te nije tražila pojašnjenje od službenika banke u svezi navedene odredbe. Tužiteljica tvrdi da je pitala za iznos kredita, kolika je visina anuiteta i rok otplate, a drugo joj nije bilo jasno, ali nije tražila pojašnjenje, jer nije znala da može tražiti pojašnjenje.

Paušalni prigovor punomoćnika tuženika na iskaz tužiteljice odbija se u cijelosti.

5. Iz iskaza tužiteljice nedvojbeno proizlazi da tužiteljica i tuženik nisu o promjenjivoj kamatnoj stopi pojedinačno pregovarali niti su tužiteljici objašnjavani način i mehanizam izmjene kamatne stope, a niti je tužiteljica na tu odredbu ugovora mogla utjecati. Kako ni sklopljeni Ugovor o kreditu niti Opći uvjeti poslovanja na koje se poziva tuženik ne sadrže referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, a niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, dakle kako nisu određeni nikakvi egzaktni i jasno definirani parametri za promjenu kamatne stope, to je ovaj sud stava da je sporna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi Ugovora o kreditu broj: 120626166010 nepoštena i kao takva protivna načelu savjesnosti i poštenja propisanom odredbom članka 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 112/11, 78/15, 28/18, 126/21, 156/22, 155/23, dalje: ZOO), jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj kao potrošač ima obvezu vratiti banci. Nadalje prema stavu ovog suda ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke nije razumljiva jer ne sadrži niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu pa se stoga tako formulirane odredbe ne mogu smatrati određenima niti odredivima. Prema pravnom shvaćanju ovog suda sporna odredba Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom tuženika uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača jer dovodi do situacije da tuženik kao vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti niti može provjeriti pravilnost promjene obzirom da nema nikakvih egzaktnih kriterija jer banka nije precizno odredila uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, pa je putem navedene ugovorne odredbe tuženik potpuno izbjegao utjecaj tužitelja kao druge ugovorne strane na cijenu (kamate su cijena) kao bitan sastojak ugovora. Slijedom navedenog odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz Ugovora o kreditu broj: 120626166010 kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o Odluci tuženika kao banke protivna je načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO te ništetna u smislu odredbe članka 322. stavka 1. ZOO, slijedom čega je sud usvojio tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe Ugovora o kreditu broj: 120626166010 koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu.

6. Tužiteljica je nakon dostave nalaza i mišljenja vještaka financijsko-knjigovodstvene struke, uredila tužbeni zahtjev na način da potražuje isplatu ukupnog novčanog iznosa od 920,05 € s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na svaki mjesečni iznos od plaćanja pa do isplate. Navedeno postupanje u procesnoj osnovi čini preinaku u smislu čl. 191. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 148/11 – pročišćeni tekst 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - u daljnjem tekstu: ZPP), do koje dolazi nakon zaključenja prethodnog postupka, te u trenutku u kojem tužitelj po provođenju dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem stječe saznanja o visini potraživanja. Zbog naprijed navedenog riječ je o postupanju koje je dopušteno (čl. 190. st. 2. ZPP-a) i svrsishodno radi rješavanja konačnog odnosa između stranaka. U odnosu na takva postupanja Vrhovni suda RH je na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova, te i građanskog odjela VSRH održanom 26.11.2021. donio zaključak broj: Su IV-162/2021 koji glasi: "U predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena je preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem". Uzimajući u obzir navedeni stav VSRH kao i činjenicu da je riječ o postupanju koje je svrsishodno za konačno rješenje odnosa između stranaka, ovaj sud je dopustio preinaku. Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Dragane Bubalo dostavljen je na očitovanje pun.

tužitelja i pun. tuženika, te isti na nalaz i mišljenje nisu imali nikakvih primjedbi. Posebno se napominje da je sud prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Dragane Bubalo koja tvrdi da je tužiteljica s tuženikom sklopila dana 18.12.2007. ugovor o kreditu broj: 071218020014, a kojim ugovorom je tužiteljici odobren kredit u visini od 100.000,00 HRK uz rok otplate od 10 godina kroz 120 jednakih mjesečnih rata. Nadalje, tijekom otplate kredita tuženik je jednostrano mijenjao nominalne kamatne stope po kreditu. Vještak u svom nalazu i mišljenju tvrdi da se tijekom otplate kredita jednostrano mijenjao nominalni iznos kamatne stope tako da je u periodu od 1.7.2008. kamatna stopa promijenjena na 9,99%, od 7.6.2009. kamatna stopa je promijenjena na 10,49%, od 15.7.2013. kamatna stopa je promijenjena na 10,53%, od 15.1.2014. kamatna stopa je promijenjena na 10,30%, od 26.7.2014. kamatna stopa je promijenjena na 10,04%. Vještak tvrdi da se prilikom izračuna koristila metoda obračuna kamata sukladno potpisanom ugovoru o kreditu gdje je kamatna stopa u početku iznosila 8,99%, te je izvršila izračun razlike u mjesečnim anuitetima i razliku u plaćenju kamati u samom anuitetu. Vještak tvrdi da je kredit pušten u tečaj dana 20.1.2008., a dospijeće prvog anuiteta bio je 20.7.2008. Vještak tvrdi da je u svojoj tablici pojedinačne mjesečne iznose razlike po osnovi kamate koje je tužitelj stvarno i faktički plaćao, te iznose koje bi plaćao da nije došlo do promjene kamatne stope, odnosno da je ista iznosila i odgovarala iznosu kamatne stope koja je prvotno ugovorena, te je na taj način preplatila iznos od 920,05 € u periodu kada je kamatna stopa povišena od strane tuženika, te u promatranom periodu nije bilo smanjenja kamatne stope u odnosu na ugovorenu kamatnu stopu.

7. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svakog za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno čl. 8. ZPP-a, ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev tužiteljice određen u podnesku tužitelja od 6.5.2025. u cijelosti osnovanim.

8. U odnosu na daljnje pretpostavke za utvrđivanje nepoštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je predmet ovog spora sukladno čl. 81. ZPP-a ovaj sud je utvrđivao da li su kumulativno ispunjeni uvjeti. Sud je na temelju iskaza tužiteljice utvrdio da tužiteljica nije pojedinačno pregovarala s tuženikom o spornoj ugovornoj odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, a tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 221.a. ZPP-a) suprotno ne dokazuje.

9. Kako je prethodno navedeno kamatna stopa ("cijena") u Ugovoru o kreditu u trenutku njegova sklapanja bila ugovorena u visini od 8,99%, te ju je banka promijenila sukladno Odluci o kamatama i naknadama, te je kamatna stopa sadržana u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. Takva ugovorna odredba o kamati jest uočljiva, ali sud smatra da njezin sadržaj nije lako razumljiv, odnosno nije dovoljno određen i precizan (članak 99. ZPP/07) zbog čega je dopušteno ocjenjivati je li ona nepoštena ili nije. Pri razmatranju je li spomenuta odredba nepoštena ili nije mora se imati u vidu da prema odredbi članka 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove, dok je odredbom članka 270. ZOO određeno da je ugovor ništetan kad je činidba neodređena ili neodrediva.

10. Odredba članka 96. stavka 1. ZPP/07 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu

savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok se stavkom 2. istog članka smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca dočim je u stavku 3. članka 96. propisano je ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima.

11. Nadalje, u odredbi članka 97. ZZP/07 propisane su ugovorne odredbe koje se mogu smatrati nepoštenima, uz ispunjenje pretpostavki iz članka 96. citiranog Zakona, a to su između ostalih: odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja ugovorne odredbe bez valjanog, ugovorom predviđenog razloga, odredba kojom se cijena robe ili usluge utvrđuje u vrijeme isporuke robe, odnosno pružanja usluge ili odredba kojom se trgovcu dopušta povećanje cijene, u oba slučaja ne priznajući pritom potrošaču pravo na raskid ugovora, ako je stvarna cijena znatno viša od cijene dogovorene u vrijeme sklapanja ugovora. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, prema odredbi članka 98. ZZP/07, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

12. Odredbom članka 102. ZZP/07 propisane su posljedice nepoštene ugovorne odredbe, te je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, time da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Imajući na umu u postupku utvrđene činjenice da tužitelj nije bio upoznat s parametrima temeljem kojih će se mijenjati visina kamatne stope tijekom ugovornog razdoblja te odredbe Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud je stava da odredba Ugovora o kreditu broj: 071218020014 kojom promjenu ugovorne kamate stranke čine ovisnom isključivo o odluci tuženika, a da pritom u isto vrijeme nisu precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se veže promjena, tuženik kao vjerovnik tj. kreditor jednostrano određuje obvezu tužitelja kao dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija, zbog čega tužitelj nije ni mogao znati zašto se mijenja kamatna stopa da bi uopće mogao istaknuti prigovor pa ni zatražiti prestanak ugovornog odnosa na takav način tuženik kao kreditor je izbjegao utjecaj tužitelja kao druge ugovorne strane na "cijenu", što je suprotno odredbi članka 247. ZOO koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena, s tim da kamate neizostavno predstavljaju cijenu. Tako jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg potrošač ima obvezu vratiti banci, a time i cijena.

13. Nadalje sud ističe kako je ugovornu odredbu iz članka 3.1. i čl. 3.3. Ugovora o kreditu broj: 071218020014 formulirao isključivo tuženik i na tu odredbu tužiteljica nije mogla utjecati jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, a u Ugovoru o kreditu

nisu navedeni egzaktni parametri za promjenu kamatne stope ni metoda izračuna tih parametara, što sve čini predmetnu ugovornu odredbu suprotnu načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što nije postojala ni mogućnost da tužiteljica predloži da određena točka ugovora glasi drugačije od onoga što mu je ponuđeno.

14. Iz svih gore navedenih razloga, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužiteljice kojim se zahtijeva da joj tuženik s osnova promjenjive kamatne stope tj. na ime razlike isplati preplaćene iznose s osnova promjenjive kamatne stope, te je primjenom odredbe čl. 1111. ZOO-a odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

15. Odredba članka 295. ZOO propisuje da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine" broj 96/2003, dalje ZZP, kao *lex specialis*), koji odredbom članka 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne.

16. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužiteljice kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao. Tuženik na kojem je teret dokaza (članak 221.a. ZPP-a) nije dostavio dokaz niti predlaže provođenje dokaznog postupka na okolnost da bi se radilo o odredbama koje su jasne, lako razumljive i lako uočljive. Pri tome valja navesti da je tužiteljica u smislu odredbe članka 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti

ili poduzetničkoj djelatnosti (tuženik suprotno ne dokazuje), iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

17. Stopa zatezne kamate na dosuđeni iznos utvrđena je sukladno odredbi članka 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05), a u smislu članka 1165. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.).

18. U odnosu na tijek zatezne kamate na dosuđeni iznos koji je plaćen sud je dosudio zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja do isplate na svakomjesečnu razliku pri plaćanju anuiteta. Sud je imao u vidu da prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kada sud utvrdi ništetnost svojom odlukom kamata počinje teći na iznos koji se treba vratiti i to svakomjesečno od dospijeća anuiteta, pa sve do isplate. Tuženik kao nesavjesna ugovorna strana (a suprotno ne dokazuje tj. savjesnost) u obvezi je platiti zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja do dana isplate. Tužiteljica ima pravo i na zakonsku zateznu kamatu i to sukladno odredbi članku 1115. ZOO-a kojom je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ovaj sud smatra da je tuženik kao ugovorna strana koja se bavi plasiranjem kredita kao glavnom djelatnošću morao, prilikom sklapanja ugovora s tužiteljem kao potrošačem, postupati u skladu s pažnjom dobrog gospodarstvenika sukladno odredbi članka 10. ZOO-a, a da to nije učinio, te je shvaćanje ovog suda da je tuženik bio svjestan ili barem morao biti svjestan nedopuštenosti i nepoštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi zbog čega je bio nepošten od trenutka sklapanja ugovora jer je znao ili morao znati za razloge ništetnosti, a svejedno je primao tužiteljeve uplate prema ništetnim odredbama. Slijedom navedenoga tuženik je dužan platiti tužitelju i zatezne kamate od prvog sljedećeg dana od trenutka primitka svakog pojedinog iznosa sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a.

19. U odnosu na činjenicu sklapanja samog Ugovora, a u kojem je sadržana sporna odredba, ovaj sud ističe da zahtjev kojim tužiteljica traži utvrđenje ništetnosti sporne odredbe Ugovora, iako je Ugovor o kreditu sklopljen 18.12.2007. ne zastarijeva, a kako je to i određeno člankom 328. ZOO. No, u odnosu na zahtjev za stjecanje bez osnove, a temeljem članka 323. ZOO u svezi članka 1111. ZOO, unatoč činjenici da je tužitelj takav zahtjev mogao istaknuti već u trenutku kada je tuženik stekao nepripadno imovinsku korist u konkretnom slučaju, a obzirom na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH dana 30. siječnja 2020., a u kojem se iznosi zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, potraživanje tužitelja kojim traži stečeno bez osnove, nije zastarjelo. Dakle, u konkretnom slučaju tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost sporne odredbe počinje teći zastrani rok. Stoga u odnosu na restitucijski zahtjev, a u smislu čl. 215. st. 1. i čl. 225. ZOO (opći zastarni

rok od 5 godina), zastara nije nastupila, iako je tužba u ovom predmetu podnesena tek 14.8.2024.

20. U odnosu na trošak postupka sud je donio odluku o istome temeljem članka 154., 155. i 164. ZPP-a, kao i temeljem odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023), te činjenicu prema kojoj je tuženik u kvalitativnom smislu osporavao tužbeni zahtjev kako po osnovi, tako i visini, dosuđen trošak u ukupnom novčanom iznosu od *----- €, a koji troškovi se odnose na: trošak sastava tužbe bez PDV-a temeljem Tbr. 7.1. Tarife u iznosu od 150,00 €, sastav obrazloženog podneska od 11.11.2024 po Tbr. 8. točka 1. u visini od 150,00 €, pristup na pripremno ročište 5.11.2024. po Tbr. 9. točka 1. u visini od 150,00 €, pristup na glavnu raspravu 16.12.2024. po Tbr. 9. točka 1. u visini od 150,00 €, sastav podneska od 6.5.2025. po Tbr. 8. točka 1. u visini od 150,00 €, pristup na raspravu 3.9.2026. po Tbr. 9. toč. 1. u visini od 150,00.

Punomoćniku tužiteljice je za pruženu intelektualnu uslugu priznat trošak u visini od 900,00 €, a budući je tužiteljicu zastupao punomoćnik koji je odvjetnik na ovaj iznos priznat je i PDV u visini od 25% što iznosi 225,00 €, dakle, ukupno za pruženu intelektualnu uslugu 1.125,00 €

Tužiteljici je priznat i trošak na ime vještačenja u iznosu od 240,00 €.

Tužiteljici je ukupno priznat parnični trošak u visini od 1.365,00 €.

Tužiteljici je kao trošak priznata i sudska pristojba na tužbu 39,82 € i presudu u visini od 80,00 €.

Sveukupno je tužiteljici priznat trošak u visini od 1.484,82 €, te je s preostalim zahtjevom za naknadu troška tužiteljica odbijena.

Na tako dosuđeni trošak tužitelju je dosuđena i zakonska zatezna kamata u visini određenoj člankom 29. ZOO i to tekuća od presuđenja, tj. od 7.10.2026., pa do isplate kao trenutka kada je određena visina takvog troška i od kada je tuženiku poznata njegova obveza za naknadom takvog troška.

21. Zbog svega naprijed navedenoga odlučeno je kao u izreci.

Hrvatska Kostajnica, 7. listopada 2026.

Sudac
Renata Žličarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana objave presude, tj. od dana 7.10.2026.. Žalba se podnosi u četiri istovjetna primjerka na Županijski sud, a putem ovog suda.

DNA:

- pun. tužiteljice odvjetnik Vanja Jakšić iz Siska
- pun. tuženika OD Žurić & Partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088e-42ba2**

Kontrolni broj: **0dd37-fc841-0a134**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.